

El pobre és una persona amb rostre

Romà Casanova, bisbe de Vic

Per setena vegada celebrem la Jornada Mundial dels Pobres, instituïda pel papa Francesc. El sentit d'aquesta iniciativa l'expressa el mateix Sant Pare amb aquestes paraules: «El diumenge anterior a la festa de Jesucrist, Rei de tot el món, ens reunim entorn de la seva taula per rebre d'ell, una vegada més, el do i el compromís de viure la pobresa i de servir els pobres». Enmig d'una societat que crida contínuament al benestar, mentre se silencia la veu dels qui viuen en la pobresa; en un món on el que és desagradable i provoca sofriment es posa entre parèntesis, mentre les qualitats físiques de bellesa i fortalesa s'exalten; en un temps en què la realitat virtual ens ofereix tota mena d'experiències i la pressa és la nostra companya quotidiana, la presència dels pobres entre nosaltres té el perill de passar desapercibuda per molts.

El pobre no és un número, ni és un expedient: és una persona i, massa vegades, una família sencera

La crida específica que, en aquesta jornada mundial, ens fa Francesc, papa, la recull del llibre de Tobit, quan aquest recomana al seu fill, abans d'emprendre el viatge, acompanyat de l'arcàngel Rafael, que sigui generós amb els pobres que trobi en el seu camí, i en concret li diu: *No apartis el teu rostre de cap pobre i Déu no l'apartarà de tu* (4,7). En el tema de la caritat, essencial per a un cristià, tenim el perill de pensar que ja fem prou donant l'almoïna a aquells que tenen l'encàrrec de fer obra assistencial i promocional entre els necessitats. Això ho hem de fer, i tant!, però també ens hi hem d'implicar personalment. En paraules del Papa, «delegar en els altres és fàcil, oferir diners perquè altres facin caritat és un gest generós; la vocació de tot cristià és implicar-se en primera persona».

El pobre no és un número entre altres, ni és un expedient, ni és «aquest altra vegada»; és una persona, un home o una dona, un infant, un ancià i, massa vegades, una família sencera. «Els pobres són persones, tenen rostres, històries, cors i ànimes. Són germans i germanes amb les seves qualitats i els seus defectes, com tothom, i és important entrar en relació personal amb cada un d'ells.» Se'ns demana a tots nosaltres, doncs, que sapiguem escoltar-los, dialogar-hi, intentar de comprendre la situació en què es troben i les causes que els hi han fet arribar. I, des de l'escolta i el diàleg, donar-los consells i indicar-los camins per a reeixir. D'altra banda, no oblidem que, a més de les necessitats materials, ells també en tenen d'espirituals. Hem d'atendre cada persona en la seva integritat.

